

کلاغ سفید راهی جشنواره های بین المللی شد

با هدف صلح جهانی، فیلم کوتاه «کلاغ سفید» آخرین ساخته اشکان قاسمی پس از پایان مراحل فنی و رونمایی پوستر فارسی و انگلیسی، راهی جشنواره های بین المللی شد. این اثر با محوریت جایگاه زنان در جامعه، اشاعه فرهنگ احترام به بانوان، نوع دوستی، صلح جهانی و ترویج سلامت اجتماعی تولید شده است. «کلاغ سفید» دومین ساخته اشکان قاسمی است که نویسندگی و تهیه کنندگی آن را نیز برعهده داشته و با کیفیت مورد تایید جشنواره های معتبر جهانی ساخته شده است. نسخه نهایی فیلم از روزهای آینده به کشورهای مختلف ارسال می شود تا نظر داوران بین المللی را جلب کند. اشکان قاسمی و معصومه بافنده بازیگران این فیلم کوتاه هستند.

صباخبر

معرفی داوران ایرانی بخش های مختلف جشنواره جهانی فیلم فجر

در آستانه آغاز چهارموسومین جشنواره جهانی فیلم فجر، داوران ایرانی بخش های مختلف معرفی شدند. پنج سینماگر ایرانی مسئول داورى آثار در بخش های مسابقه بین المللی، جلوه گاه شرق، چشم انداز و زیتون شکسته هستند و همراه با داوران خارجی آثار را بررسی می کنند. محمود کلاری، فیلمبردار و کارگردان سرشناس، به همراه کریستف رضاعی، آهنگساز مطرح، داورى بخش مسابقه بین المللی را برعهده دارند. در بخش جلوه گاه شرق هدی زین العابدین بازیگر، عهده دار مسئولیت داورى است، مهدی کرم پور در بخش چشم انداز و فرزاد مومن نیز در بخش زیتون شکسته داورى می کنند. چهارموسومین جشنواره جهانی فیلم فجر، به دبیری روح الله حسینی از پنجم تا دوازدهم آذر ماه جاری در شیراز برگزار خواهد شد.

صباخبر

موج تازه ای که آرام آرام به «ژانر» ثابت تلویزیون تبدیل می شود

ظهور نسل جدید طنزهای سیاسی در صداوسیما

برنامه شاخص این روند پخش شد. «دی بی سی» که پیش تر در قالب یک برنامه اینترنتی در مدرسه اندیشه و هنر ماه تولید و در فضای مجازی پخش می شد، با انتصاب مدیر این مدرسه به مدیریت شبکه دو، به تلویزیون آمد. این برنامه، با الهام از عروسک «دی بی» مجموعه «کلاه قرمزی»، با نگاهی طنزآمیز بخش هایی از اخبار بی بی سی فارسی را نقد می کند و عملاً الگویی از شوخی سیاسی مبتنی بر بازخوانی اخبار ارائه داد. چند ماه بعد و در پی رویدادهای پاییز ۱۴۰۱، شبکه دو برنامه دیگری به نام «پاورقی» را روی آنتن برد؛ برنامه ای که مسائل روز سیاسی را با زبانی تند و کنایه آمیز دنبال می کند و اکنون با بیش از ۵۰۰ قسمت، دیرپاترین محصول این جریان به شمار می رود.

شبکه افق، به عنوان شبکه ای با مأموریت سیاسی، خیلی زود وارد این مسیر شد. ابتدا «مرغ همسایه» را در نیمه نخست ۱۴۰۲ پخش کرد؛ برنامه ای که با دکوری شبیه شورای امنیت سازمان ملل، اخبار عجیب یا منفی کشورهای غربی را دستمایه شوخی قرار می داد. سپس «خط خطی» از شهریور همان سال روی آنتن رفت؛ برنامه ای با ساختاری نزدیک به «پاورقی» که اگرچه صرفاً سیاسی نیست، اما دژ بالایی از شوخی با چهره ها و رویدادهای سیاسی داخلی دارد.

شبکه نسیم نیز که تمرکز اصلی اش سرگرمی است، به این موج پیوست و ابتدا «درنگ» و سپس «نمک نشنال» را روانه آنتن کرد. «درنگ» با هدف شوخی با سران سیاسی اروپا، آمریکا و منطقه ساخته شده و حتی در یکی از قسمت ها حاشیه ساز شد. «نمک نشنال» هم شباهت زیادی به «دی بی سی» دارد و با حضور بخشی از همان تیم سازنده، این بار ایران اینترنت نشنال را هدف گرفته است.

شبکه یک نیز از زمان حمله نظامی رژیم صهیونیستی به خاک ایران، وارد این میدان شد و «تل آویز» را برای مقابله رسانه ای با رژیم صهیونیستی ساخت؛ برنامه ای که پس از یک توقف کوتاه، دوباره به جدول پخش برگشته است و ساختاری مشابه برنامه های دیگر این جریان دارد.

عناوین دیگری چون «آپوزیشن» و «لبنیاتی مش بایرام» نیز در مقاطعی در شبکه های مختلف پخش شده اند که همگی از همان الگوی کلی پیروی می کنند: یک مجری ثابت، شوخی با اخبار روز، دکور کوچک، هزینه تولید اندک و تلاشی برای واکنش سریع به رخدادها.

به این ترتیب، حضور رو به گسترش این برنامه ها نشان می دهد صداوسیما در حال تجربه دوره ای تازه از طنز سیاسی تلویزیونی است؛ دوره ای که بر اقتصاد تولید کم هزینه، سرعت واکنش به اخبار و فرمی تک نفره تکیه دارد و به نظر می رسد همچنان مورد توجه مدیران شبکه ها و بخش هایی از مخاطبان باقی خواهد ماند.

در سال های اخیر، روندی تازه در برنامه سازی صداوسیما دیده می شود که بر پایه تولید برنامه های طنز سیاسی شکل گرفته است؛ روندی که در یک بازه نه چندان طولانی، شمار قابل توجهی برنامه با ساختار و لحن مشابه را روی آنتن شبکه های مختلف برده و به نوعی به یک «ژانر» تازه در تلویزیون تبدیل شده است. این برنامه ها، غالباً با تکیه بر روایت یک مجری واحد، دکورهای کوچک، ترکیبی از طنز و کنایه سیاسی، و پرداخت سریع به رخداد های روز ساخته می شوند و به دلیل هزینه تولید پایین و بازخورد نسبی مخاطبان، برای شبکه ها جذابیت پیدا کرده اند.

نقطه شروع این موج را می توان شبکه دو دانست؛ جایی که از خرداد ۱۴۰۱ «دی بی سی» به عنوان نخستین

ایستا

